

Betydelsen av en Jordgubbe

– Vill du ta hand om henne över sommaren? frågar min gestaltterapeut Björn mig sista gången före sommaruppehållet, precis när det är dags att gå. Det klickar till i mig. Jag blir förtjust vid tanken, och rädd. Klarar jag ansvaret? Tänk om jag tappar bort henne? Villrådlig och orolig försöker jag snabbt besluta mig för vad jag ska göra.

– Hon kan behöva lite miljöombyte, åka på sommarkollo, fortsätter Björn. Men se till att hon har flytväst på sig om ni är ute på sjön.

Jag ser oss helt plötsligt framför mig, leka och ha kul. Det avgör saken. Jag tar med mig den lilla kuddockan med jordgubbsmössan som under några olika terapiträffar fått vara med i det mödosamma och komplicerade arbetet att komma ur traumatiseringen efter barndomens övergrepp.

Pirrig och på samma gång skräckslagen går jag över den vackra gamla träbron som leder från Björns lokal hem till min lägenhet. Väl uppe lägger jag henne på sängen och stoppar om henne med en filt. Jag sätter mig i soffan och försöker samla mig. Det är mitten av juni och jag ska vara utan professionellt stöd

ända till slutet av augusti. Det känns outhärdligt långt.

Ytterligare någon dag senare sitter jag, min man och dotter i en fullpackad bil på väg till Stockholm och Strömkajen. Där ska vi träffa en väninna för att ta båten ut till midsommarfirande i Stockholms skärgård. Några mil ut på motorvägen kommer jag på att jag glömt Jordgubben, som dockan numera kallas. Jag blir alldeles panikslagen. Hon kan inte ligga där själv, tänker jag. Hon får absolut inte vara ensam på natten. På natten kan det hända hemska saker, någon måste vara där och skydda henne. JAG måste skydda henne. Hur ska jag göra? Jag kan inte vända, vi får inte missa båten, då förstör jag för resten av familjen som behöver detta avbrott så väl. Jag kommer på att min syster ska vara kvar i stan över midsommar, hon har nyckel till vår lägenhet.

– Visst, jag går och hämtar henne så kan hon vara med mig över midsommar, säger min syster självklart över telefon. Jag ska inte lämna henne ensam. Skönt, säger jag full av tacksamhet, och jag känner hur den värsta paniken släpper. Jordgubben blir omhändertagen och jag behö-

ver inte vara orolig att något ska hända henne.

Hur viktig denna händelse är förstår jag inte fullt ut förrän långt senare. Det är när jag tackar ja till Björns erbjudande att ta hand om Jordgubben, och när paniken sätter in där på motorvägen, som processen att integrera mitt sårade inre barn med mitt vuxna jag på allvar tar fart. Det inre barnet, detta abstrakta terapeutiska begrepp som jag har så svårt att tala högt om, men som jag inom mig vet finns som en absolut sanning. Och just för att det är så abstrakt var Björns intuitiva infall att ge mig en konkret docka att ta hand om så genialiskt.

I två års tid har jag levt med min docka. Hon har följt med mig överallt. Till Gotland, till Spanien, på övernattningar hos vänner. Hon har svettats med mig genom mar-drömmar och skräckslagna, vakna nätter. Ofta har närheten till henne varit enda sättet för mig att uthärda och bli tillräckligt lugn för att kunna somna. För ungefär ett år sedan tog jag med mig Jordgubben till Björn för att

återlämna henne, men tanken på att hon skulle vara ensam i hans lokal på nätterna gjorde mig förtvivlad. Det fanns med andra ord en del jobb kvar för mig att göra, så hon fick följa med hem till mig igen.

Inför sommaruppehållet i år fick hon nybadad och fin på nytt följa med till Björn. Den här gången fick hon stanna hos honom, förhoppningsvis kan hon vara någon annan till glädje. Min Jordgubbe bor numera i mig.

Cecilia Bengtsson

